

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Ordføreren for det radikale parti, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, og ordføreren for det kommunistiske parti, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, beskæftigede sig begge — skønt emnet ikke har nogen direkte tilknytning til det forslag, vi her behandler — med Danmarks holdning i De Forenede Nationer under de forhandlinger, som for tiden foregår i anledning af Korea-konflikten. Jeg skal i den anledning gøre nogle ganske korte bemærkninger, for at det, som her er blevet sagt, ikke skal stå uden svar.

Hvorledes har Danmarks holdning været under de langvarige drøftelser efter den udvikling, der har fundet sted i Korea, efter at kommunistiske tropper fra Kina er stødt ned i Korea og er kommet de nordkoreanske aggressionstropper til hjælp?

Lad mig først lige minde om, at Danmark har anerkendt den kommunistiske regering i Peking. Vi har gjort dette, fordi vor betragtning er den, at den regering, der kontrollerer befolkningen og territoriet, er den, der må anerkendes uden hensyn til, hvilken holdning den politisk indtager, og hvilken stilling man har til den. Vi har altså ikke indtaget nogen afvisende holdning overfor Pekingregeringen, og vor repræsentant i De Forenede Nationer har, endogså under de sidste forhandlinger, udtalt håbet om, at den kommunistiske regering kunne få sæde i De Forenede Nationer som repræsentant for Kina. Dette spørgsmål er vel stadig til overvejelse.

Her foreligger to muligheder, som begge vil kræve storsind, enten fra den ene part eller fra den anden. Enten kan et flertal — og heriblandt De Forenede Stater — anerkende Pekingregeringen, tiltrods for at frivillige kommunistiske troppestyrker i dette øjeblik bekæmper De Forenede Nationers styrker i Korea. Eller Pekingregeringen kan beslutte sig til at optage forhandling i tillid til at opnå anerkendelse i det øjeblik, den optræder således, som man må forlange at et medlem af De Forenede Nationer bør og skal optræde. Jeg tror, at denne sidste udvej ville være den rigtige. Jeg udtaler håbet om, at Pekingregeringen vil forstå, at i De Forenede Nationer vil der ikke fra nogen side, tror jeg, blive ydet modstand derimod i det øjeblik, Pekingregeringen i tale og i handling vil anerkende de principper, som er grundlaget for ethvert medlemsskab i De Forenede Nationer.

Om Danmarks holdning under de forhandlinger, der har fundet sted, kan jeg ydermere sige, at vi har stedse støttet enhver

mæglingsbestræbelse. Det har været vort standpunkt, at alt måtte forsøges for at få tilvejebragt fred i Korea, for at få kamphandlingerne standset, en våbenhvile tilvejebragt, så at forhandlinger om en løsning på grundlag af FN's principper og med et demokratisk styre i Korea som mål kunne blive optaget. Og her må det ikke glemmes, at Pekingregeringen afviste våbenhvileforslaget, hvis mål netop var at standse de kampe og de ødelæggelser, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen talte om. Men selv efter at dette er sket, selv efter denne afvisning, der kom som en bitter skuffelse for de fleste stater, har Danmark fortsat indtaget den holdning, at vi ikke ville betragte dette svar fra Peking som det endelige, men at vi ville opmuntre til, at man stadig søgte at få en kontakt tilvejebragt med regeringen i Peking, og vi har under drøftelserne af den holdning, som De Forenede Nationer skal indtage, og som nu vil finde udtryk i et resolutionsforslag, først i den politiske komité og derefter i plenarforsamlingen, søgt at finde og stedse støttet forslag til en formulering med hensyn til Pekings holdning og de kommunistiske troppers handlinger i Korea, der viste, at viljen til forhandling og til at finde en fredelig udgang stadig var tilstede. Der er således ikke nogen tvivl om, at Danmark i De Forenede Nationer ikke har opmuntret til en understregning af striden eller til at forværre situationen, men tværtimod har søgt at yde sit bidrag til, at en stadig kontakt kunne blive opretholdt mellem De Forenede Nationer og regeringen i Peking.

Men stillet overfor selve spørgsmålet om De Forenede Nationers principper, om bedømmelsen af, hvad det var, der skete, da de kinesiske tropper gik til angreb på De Forenede Nationers styrker, der kæmper i Korea for en sag, som vi har givet vor støtte, en kamp, hvortil vi har ydet vort bidrag, har Danmarks stilling været den, at vi har villet give udtryk for, at vi finder, at denne handling er en aggressiv handling, et brud på De Forenede Nationers principper, og det er derfor, regeringen efter forhandling med partierne og efter at have sikret sig endogså meget betydelig parlamentarisk majoritet derfor, har instrueret vor delegerede, minister Borberg, om at stemme for det amerikanske resolutionsforslag. Vi må nemlig under hele denne sag ikke glemme, at også vi har et moralsk medansvar for, hvad der er sket i Korea siden juni 1950, for hele den aktion, som De Forenede Nationer med et så overvældende flertal af mellemsstaterne bag sig satte ind, og som